

myndighederne er hjemlet i medfør af § 18, 2. punktum, i sandflugtsloven af 1867 og har sit modstykke i statens påtagelse af pligt til at sørge for og bekoste sandflugtsdæmpningen og har i tidens løb vist sig tjenlig til at undgå stærkt slid på enkelte klitstrækninger.

Man må indrømme, at den generelle tiladelse, som klitdirektøren tidligere har givet i medfør af ældre lovbestemmelser, går noget ud over, hvad hensynet til sandflugtsbekæmpelsen nødvendiggør, idet hensynet ville være tilgodeset ved konkrete påbud om at åbne de nødvendige arealer, der ligger op til ejendomme, hvor fare for sandflugt opstår. Man må imidlertid anse det for betænkeligt at begrænse den bestående adgang for offentligheden til færdsel og ophold i forbindelse med badning.

Bestemmelsen harmonerer til en vis grad med naturfredningslovgivningen, men som tidligere understreget under folketingets behandling af lovforslaget er det direkte formål med bestemmelsen at sprede publikums færdsel på fredet klit og strand over det størst mulige område for derved at formindske slidet på udsatte strækninger og opretholde en forsvarlig dæmpningstilstand uden drastiske afspærringsforanstaltninger.

§ 6, stk. 3 og 4, giver klitmyndighederne adgang til af hensyn til fare for sandflugt at forbyde offentlig færdsel og ophold på fredede strækninger samt at fastsætte andre indskrænkninger i disse arealers benyttelse. Privat færdsel og jagt kan dog kun forbydes i det omfang, det er nødvendigt til sikring af dæmpningsforanstaltninger.

§ 6, stk. 5, giver klitmyndighederne adgang til på fredede strækninger dels at påbyde nedlægning af veje og stier, hvis der er anden fornøden adgang til de pågældende lodder, dels at forbyde anlæg af nye veje og stier. Det er nødvendigt, at klitmyndighederne kan regulere færdslen på det fredede

område for at undgå slid på udsatte arealer.

§§ 7-8, der vedrører ikke-fredede strækninger, skal ifølge deres affattelse kun finde anvendelse på arealer, hvor der indtræder sandflugt eller overhængende fare derfor.

Som det fremgår af foranstående redegørelse for baggrunden for de i lovforslaget indeholdte påbud og forbud, er disse indgreb alene begrundede i ønsket om at ungå eller bekæmpe sandflugt, jfr. dog bemærkningerne til § 6, stk. 2, og jeg er enig med det ærede udvalg i, at dette kommer til udtryk i udvalgets betænkning.“

Udvalget kan herefter indstille lovforslaget til *vedtagelse* med de af landbrugsministeren under nr. 1 og 2 foreslåede ændringer, der er tiltrådt af hele udvalget.

Ændringsforslag.

Af *landbrugsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 6.

1) I stk. 2, 1. punktum, indsættes efter ordet „ophold“ ordene: „af kortere varighed“.

Til § 17.

2) Stk. 2 og 3 affattes således:

„Stk. 2. Udgifterne ved sandflugtskommissionernes virksomhed, bortset fra de i § 16, stk. 2, omhandlede ydelser, og udgifterne ved dæmpningsarbejder på de fredede arealer afholdes med $\frac{5}{6}$ af statskassen og $\frac{1}{6}$ af vedkommende kommune. Udgifter ved dæmpningsarbejder på staten tilhørende arealer afholdes dog alene af statskassen. De statskassen påhvilende udgifter bevilges på de årlige finanslove.

Stk. 3. De i stk. 2, 1. pkt., omhandlede udgifter udredes i det i § 10, stk. 1, anførte område forskudsvis af statskassen og i de øvrige dele af landet forskudsvis af vedkommende kommune.“

Bladt. Baagø. Jens Chr. Christensen. Foged. Heilesen. Hjortnæs.

Lund Jensen. Evald Kristensen. Th. Mikkelsen. K. Axel Nielsen. Poul Nilsson.

Helga Pedersen. Axel Sørensen, næstformand. Thestrup. Chr. Thomsen, formand. H. C. Toft. Vivike.